

၁၉၇၉ ပထမဆုရ
တပေဒီမာနှင့် ပထမဆုရ
၁၉၉၁ အမျိုးသားစာပေ
ပထမဆုရ

ပြာသာဒ်

နှလုံးသားအသစ်ဆိုတာ
ရှိပါ့မလား

အပိုင်း(၁)

"အိသဉ္ဇာ အိသဉ္ဇာလားဟင် "

"ဟုတ်ကဲ့...အိသဉ္ဇာပါ"

"ဪ...အိသဉ္ဇာ ဟက်ပီဘတ်ဒ်ဒေး"

"ရှင်ဘယ်သူပါလဲရှင်၊ ဟယ်လို ဟယ်လို"

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသံကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားပါလျက်နှင့်
မခံချင်စိတ်ဖြင့် အော်မေးလိုက်မိသည် ။ ဒေါသသံ အနည်းင
ယ်ပါသွား၏။ မကျေမနပ်နှင့် တယ်လီဖုန်းကို ဆောင့်ချလိုက်
သည် ။

"ဖုန်းလိုင်းပူးသွားလို့ ထင်ပါတယ်၊ အခုတလော မိုးကြီး
တော့ ဒီလိုပဲသမီး၊ လိုင်းပူး တတ်တာပဲပေါ့၊ သိပ်လည်း မ
အော်ပါနဲ့ တစ်ဖက်လူက ကိုယ့်ထက်ကြီးရင် ငရဲကြီးနေပါဦး
မယ်"

နားစွန်နားဖျားကြားပြီး သမီး၏ ဒေါသကို
ပြေရာပြေကြောင်း ပြောလိုက်သော မိခင်ကြောင့် အိသဉ္ဇာက
တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်သည် ။ သို့သော် မ
ည်သို့မျှ မပြောဖြစ်တော့ပဲ အိပ်ခန်းထဲ လှည့်ဝင်လာခဲ့သည် ။

မကျေနပ်မှုများက လျော့မသွားပေ။

ဒီမွေးနေ့ရောက်တိုင်း ဤကဲ့သို့ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်

ရသည် မှာ သုံးနှစ်တိုင် ရှိနေလေပြီ။ အမည်မသိသော အမျိုးသားတစ်ဦးက ဖုန်းဖြင့် မွေးနေ့နံနက်ခင်းတိုင်း နှုတ်ခွန်းဆက်လေ့ရှိသည် ။ ယခုနှစ်ဆို သုံးကြိမ်ရှိလေပြီ အချိန်မြန်လွန်းလှ၏။

အစကတော့ သူငယ်ချင်း တစ်ဦးဦး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးထင်ကာ စိတ်မဆိုးမိပေ။

ခုတော့ နှစ်စဉ်ဆက်တိုက် ဒီအချိန် ဒီအသံ။

"ဟင်း...မနှစ်ကလည်း သူ့ အသံပဲ"

မကျေမနပ်နှင့် တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည် ။ ရင်ထဲမှ သိချင်စိတ်လေးကြောင့် ထိုင်၍ မရ ထ၍ မရနှင့် ပျာယာခတ်ကာ အိပ်ခန်းအတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိသည် ။

အိသဉ္ဇာတို့ မိသားစုသည် မွေးနေ့ပွဲကို ဂရုတစိုက်နှင့် ခမ်းနားစွာ လုပ်လေ့မရှိပေ။ အထိမ်း အမှတ်အဖြစ် တစ်ခုခုလုပ်စားပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပို့သည် ။ အိမ်နီးချင်းကို ဝေသည် ။ ဒီနှစ်မှာ နေ့ ရက်ထပ်သည့်အပြင် ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့်လည်း တိုးနေ၍ သူငယ်ချင်းများကို စုချိန်းထားပြီး အပျော်ခရီးထွက်ပြီး ပျော်ပွဲစားရန် စီစဉ်ထား၏။

သို့သော် အိသဉ္ဇာက မိမိမွေးနေ့အတွက် တကူးတက လက်ဆောင်လုပ်လာမှာ စိုး၍ သူငယ် ချင်းများအား မွေးနေ့ဟူ၍ ပြောပြီး မချိန်းထားခဲ့ပေ။

သို့ဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့် ဟက်ပီဘတ်ဒ်ဒေး ခေါ်နေရ

တာလဲ၊ သူဟာ အိသဉ္ဇာမွေးနေ့ကို ဘာလို့ ထူးထူးခြားခြား မှတ်မိနေတာလဲ၊

"ဟဲ့သမီး ခုထိ အင်္ကျီမလဲရသေးဘူးလား၊ အပြင်မှာ အောင်ထက်ဦး ရောက်နေပြီလေ"

"အို..."

ထိုအခါမှ ကိုယ့်ကိစ္စကို သတိရပြီး ကမန်းကတန်း အင်္ကျီလဲလိုက်သည် ။ မနက်စောစောထပြီး ချက်ပြုတ်ကာ ရေချိုးပြီးနှင့်နေပြီ"

ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး ရေမီးသက်စေ့ လှူလိုက်သည် ။ ဘာလိုလိုနှင့် ၂၂ နှစ်ဟူသော အရွယ်ကား မငယ်တော့ပေ။

"ကဲ သမီး သိပ်မကြာစေနဲ့ နော်၊ အောင်ထက်ဦး စောင့်နေရတာ အားနာစရာကြီး၊ သူ့ခင်ဗျာ ခုနစ်နာရီဆို ခုနစ်နာရီ အရောက်လာရှာတာ"

"အခု သူ့ကို ထိုင်ခိုင်းထားလိုက်လား မေမေ"

"အောက်မှာ ကား စက်နှိုးနေတယ်၊ သမီးဖေဖေက မနက်စောစောကပဲ ရပ်ကွက် သန့်ရှင်းရေး ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ"

အိမ်အောက်မှ ကားစက်နှိုးသံက ကျယ်လောင်စွာ ပျံ့လွင့်လာသည် ။ အိသဉ္ဇာက မျက်နှာကို ထပ်မံ၍ ပေါင်ဒါရိုက်လိုက်သည် ။ စတော်ဘယ်ရီရောင် နှုတ်ခမ်း ဆိုးဆေးလေးကို အကျအန ဆိုးလိုက်၏။ ဘာအလှအပမှ မမက်ချင်နေ၊ နှုတ်ခမ်းနီကိုတော့ မှန်မှန်လေးဆိုးသည် ။ သနပ်ခါးရည်ကျဲလေးကို ပါးပါးလေးလူးပြီး နှုတ်ခမ်းနီကို မက်မက်မောမော ဆိုးတက်

၏။

ဒီနေ့တော့ ဝတ်ထားသော မိုးပြာရောင် အင်္ကျီနှင့်အလိုက် မျက်ခွံပေါ်တွင် ပြာလဲ့လဲ့အရောင်လေးကို ထပ်ခြယ်လိုက်သည်။ ။

ခါးလေးကို သေးသွားပြီး တင်လေး ကားသွားစေရန် ထဘီကို တင်းတင်းလေး ဆွဲဝတ်လိုက်၏။

"ဟဲ့ ခါးပြတ်တော့မယ်"

မိခင်က အလန့်တကြားအော်လိုက်၍ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သော်လည်း ရင်ထဲမှာ တော့ သိပ်မကြည်လင်။

အပြာရောင် အနားလေးများ ပါသည့် လက်ကိုင်ပဝါစမှုဆာပုံ ခေါက်ပြီး ခါးကြားညှပ်လိုက်၏။

ခေါင်းပြီး နေရင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလိုသေးလဲဟု နောက်ဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မေမေ လှတယ်နော်"

"လှပါတယ်အေ လှပါတယ်၊ ကဲသွားတော့ ဟိုမှာ စောင့်နေတာ အားနာစရာကြီး"

အပြာရင့်ပေါ်တွင် မိုးပြာနုရောင်မှ ဝိုင်းမှ ဝိုင်း အပွင့်လေးများ သည့် မေမေ၏ မွေးနေ့လက်ဆောင် ရှန်ထဘီလေးကို သေသပ်အောင် အနားတွန့်နေသည် ကို ဆွဲချလိုက်၏

။

"ရှေ့ သမီးစလင်းဘက်"

မိခင်လှမ်းပေးသော အဖြူရောင်အိတ်လေးကို လှမ်းယူပြီး
ပခုံးမှာ လွယ်ကာ မှန်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် လှည့်ပတ်ကြည့်
လိုက်၏။

ကျောလယ်ရှိဆံပင်နွဲ့လေးများ လှုပ်ခတ်သားသည် ။

"ကဲ သွားပါတော့ ရွှေမင်းသမီး၊ တကတည်းတော် ပဲကြီး
တလေ့ချက်"

ပြီးစစ အမူအရာနှင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။ ဧ
ည့်ခန်းကုလားထိုင်တွင် မိမိအား စောင့်နေသော အောင်ထက်
ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဟက်ပီဘတ်ဒ်ဒေးနော် မမသဉ္ဇာ"

"ကျေးဇူးပါပဲကွယ်"

ရုတ်တရက် ဟက်ပီဘတ်ဒ်ဒေးဟု
နှုတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့် စောစောက တယ်လီဖုန်းထဲမှ
အသံရှင်ကို သတိရမိသည် ။ အောင်ထက်ဦး အသံနှင့်လည်း
မတူ။

"ဒီချိုင့်တွေ သယ်မှာ လားဟင်"

"ဟုတ်တယ်အောင်နဲ့ ပါဆို ခုနစ်ယောက်စာပေါ့၊ သူငယ်ချ
င်းတွေက ငါးယောက် ဖိတ်ထားတယ်လေ၊ မေမေသွားမယ်
နော်"

"အေး အေး"

အသင့် ရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သောအခါ

သင်းပျံသော နှင်းဆီရနံ့ကြောင့် ရင်ထဲလှိုက်ဖိုသွားသည်။ ။

ကားရှေ့ခန်းတွင် ရောင်စုံရေမွှေးနှင်းဆီကို ငှက်ပျော်ဖက် ကလေးနှင့် စည်းထားသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အံ့ဩသွားသည် ။ မေမေဝယ်လျှင် ပြောလိမ့်မည်။ အောက်ထက်ဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အောင်ထက်ဦးက ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

"ပန်းလက်ဆောင်က မွန်မြတ်ပါတယ် မမရယ်"

ဘာမျှမပြောပေ။ မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည် ။ ပန်းကလေးများကို ငေးစိုက်ရင်း အရောင်အသွေးစုံအောင် ဝယ်ပေးသော အောင်ထက်ဦးကို ကျေးဇူးတင်မိသည် ။

ကားလိုက်မောင်းပို့ဖို့ အကူအညီတောင်းကတည်းက အိသဇ္ဇာမွေးနေ့မှန်း အောင်ထက်ဦးကို အသိပေးလိုက်သည် ။

"သူငယ်ချင်းတွေတော့ မသိဘူး။ ပျော်ပွဲစားမယ်ဆိုတာပဲ သိတယ်၊ သူတို့ ဆီက လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ လုပ်လာမှာ စိုးလို့ ၊ မသဇ္ဇာက မွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ပေးတာ မကြိုက်ဘူး"

ကြိုတင် ပိတ်ပြောထားလိုက်သည့်တိုင် ပန်းလက်ဆောင်တော့ ယူလာဖြစ်အောင် ယူလာ သေးသည် ။

အောင်ထက်ဦးနှင့် အိမ်နီးချင်း ဆိုသော်လည်း သူ့ကျောင်းသူသွား၊ ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်သွားနှင့် အရွယ်ရောက်သူများ ပီပီ ခပ်မှန်မှန်လေး နေကြသည် ။

အောင်ထက်ဦးက ဆေးကျောင်းသားမို့ ကျောင်းစာနှင့် လုံးပန်းနေရသကဲ့သို့ သဇ္ဇာက ရိုးရိုး သိပ္ပံကျောင်းသူမို့ လက်တွေ့အချိန်၊ အိမ်ထဲမှာ နေချိန်နှင့်မို့ သိပ်မဆုံဖြစ်ပေ။

တစ်နေ့ကမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိခင်နှင့် ကားမောင်းဖို့ ကိစ္စကို အငြင်းအခုံပြုရသည် ။ ဖခင်၏ ကားဒရိုင်ဘာက ခွင့်ယူထားသည် ။

ဒီနှစ်မှ စိတ်ကူးရ၍ လည်ချင်သော အိသဇ္ဇာကို မိခင်က ခွင့်ပြုချင်သော်လည်း ကားမောင်းမည့်သူ မရှိ၍ အခက်ကြုံနေရ၏။ အိသဇ္ဇာကိုယ်တိုင် မောင်းမည်ဟု ဆိုသည် ကို မိခင်က လက်မခံ၊ အိသဇ္ဇာက ကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မမောင်းတတ်ပေ။

သူငယ်ချင်းရီတာ မောင်းတတ်ပါသည် ဟု ပြောသော်လည်း မိခင်ကမယုံပေ။

ထိုစဉ် အောင်ထက်ဦးက ငှားထားသောစာအုပ်ကို လာပေးသည် နှင့်ကြုံ၍ ဝင်ဖြေရှင်းလိုက်၏။

အလိုအပြည့်မှာ စိုး၍ စိတ်ကောက်စပြုနေသော အိသဇ္ဇာလည်း စိတ်ကောက်ပြေသွားသည် ။ မိခင်လည်း ပူပန်မှုလျော့သွား၏။ အောင်ထက်ဦးက သူလည်း ကျောင်းပိတ်ထား၍ လိုက်ပို့ပါရစေဟု တောင်းဆိုလာ၍ ကားမောင်းရန်ပြဿနာ ပြေလည်သွား၏။

"ဘယ်အရင်မောင်းမလဲဟင်"

"ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့ မေ့နေလိုက်တာ ကြည့်မြင်တိုင် ဘက်

သွားမယ်၊ အဲဒီမှာ လူစုခိုင်းထားတယ်၊ သူ့ကို ကြိုပြောထားရဦးမယ်၊ တို့ သူငယ်ချင်းတွေက နောက်တတ်တယ်နော်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ဦး"

သူ ပြုံးလိုက်သည်။

"ရပါတယ် အစ်မရာ၊ ကျွန်တော်က နောက်တော့ မနောက်ပါဘူး ကြည်တတ်ပါတယ်"

သဘောကျစွာရယ်ရင်း မျက်စောင်းလေးဝင့်လိုက်မိသည်။
။ သူလေးကလည်း မလာကြီးပါလားဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

"နည်းနည်းတော့ ပင်ပန်းမယ်နော်"

"ရပါတယ်ဗျာ ဘယ်သွားရ သွားရ"

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားပြီး အပြင်ဘက်သို့
ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ ။ ဘာစကားကြီးလဲ ...
